

Sygn. akt IV Ua 1/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Elżbieta Wojtczuk

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Jerzy Zalasinski (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do zasiłku chorobowego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 listopada 2015r. sygn. akt IV U 140/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz W. B. kwotę 110,70 (sto dziesięć 70/100) zł w tym podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu przez adwokata T. W. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w S..

Sygn. akt IV Ua 1/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25.11.2015r. Sąd Rejonowy w Siedlcach Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 26.02.2015r. w ten sposób, że ustalił W. B. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 06.07.2005r. do dnia 08.09.2005r. i stwierdził brak obowiązku zwrotu pobranego świadczenia w kwocie 5.275,35 zł łącznie z odsetkami za zwłokę.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że W. B. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w S. od 9.04.2005r. do 20.01.2006r. 4.07.2005r. uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku czego doznał rany palca III ręki prawej z uszkodzeniem stawu (...) i oderwaniem przyczepu kostnego prostownika. Pracodawca wypłacił mu zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 4.07.2005r. do 8.09.2005r., w tym za pobyt w szpitalu od 4.07.2005r. do 5.07.2005r. W. B. zawarł z Ośrodkiem Sportu i Rekreacji w S. umowy zlecenia w okresie od 1.07.2005r. do

30.09.2005r. obejmujące konserwację urządzeń wodno – kanalizacyjnych. Ubezpieczony otrzymał wynagrodzenie z tytułu zawartych umów zlecenia za lipiec, sierpień i wrzesień 2005r. w łącznej kwocie 1.215,25 zł. Z uwagi na doznany uraz nie wykonywał osobiście zleconych czynności, lecz ustnie podzlecał je L. G. lub synowi D. B..

W ocenie Sądu I instancji ubezpieczony udowodnił, iż w spornym okresie nie wykonywał osobiście pracy zarobkowej na rzecz Ośrodka Sportu i Rekreacji w S., więc nie mógł również wykorzystywać zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem, jakim jest odzyskanie zdolności do pracy. W tej sytuacji przysługuje mu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 6.07.2005r. do 8.09.2015r., więc nie ciąży na nim obowiązek zwrotu wypłaconego tego świadczenia. Sąd obdarzył wiarą zeznania przesłuchanych w toku procesu świadków oraz zeznania ubezpieczonego.

Od wyroku tego apelację złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art.17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2014r. poz. 159 ze zm.) poprzez błędną wykładnię tych przepisów oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że ubezpieczony w okresach niezdolności do pracy od 6.07.2005r. do 8.09.2005r. nie świadczył pracy w ramach umowy zlecenia zawartej z Ośrodkiem Sportu i Rekreacji w S. ponadto apelujący zarzucił naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 par.1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów. W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że nie można pominąć, iż w piśmie z dnia 20.01.2015r. Ośrodek Sportu i Rekreacji w S. podał, że w okresie od 4.07.2005r. do 8.09.2005r. W. B. świadczył pracę w ramach umowy zlecenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest niezasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Logicznie uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną Sądu I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.10.1998r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania zgodnie z art. 233 par.1 kpc. W apelacji wnioskodawcy przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128).

W pierwszej kolejności należy więc odnieść się przedstawionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. obejmuje błędy popełnione przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego mające miejsce w następujących przypadkach:

a/ gdy z treści dowodu wynika co innego niż przyjął sąd;

b/ gdy pewnego dowodu zebranego nie uwzględniono przy ocenie – wbrew obowiązkowi oceny całokształtu okoliczności sprawy;

c/ gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub są niedostatecznie potwierdzone;

d/ gdy sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy;

e/ ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

W sprawie niniejszej żaden z tych przypadków nie zachodził. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny całego zgromadzonego w sprawie niniejszej materiału, bez przekroczenia przy tym granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji na podstawie przeprowadzonych w sprawie niniejszej dowodów dokonał prawidłowych ustaleń dotyczących zarówno nie wykonywania przez ubezpieczonego umowy zlecenia w okresie orzeczonej niezdolności do pracy jak i nie wykorzystywania zwolnienia niezgodnie z jego celem. Ustalenia Sądu Rejonowego zostały potwierdzone dowodem w postaci zeznań świadków. Sąd I instancji logicznie uzasadnił z jakich powodów uznał zeznania te za wiarygodne.

Należy ponadto dodać, że w orzecznictwie ukształtował się pogląd, iż art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej nie stanowi przepisu szczególnego w stosunku do art. 84 ust. 2 ustawy systemowej - w tym znaczeniu, że wyłącza stosowanie tego ostatniego przepisu do nienależnie pobranych świadczeń. Przepis art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej określa w szczególności sposób zasady potrącenia oraz egzekucji, nie wyłącza natomiast stosowania definicji nienależnie pobranych świadczeń, wynikającej z art. 84 ust. 2 ustawy systemowej (wyrok Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2012 r., I UK 194/11, LEX nr 1227962; por. także wyroki z 2 grudnia 2009 r., I UK 174/09, LEX nr 585709 i z 3 grudnia 2013 r., I UK 212/13). Zgodnie zaś z tym przepisem za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania. W sprawie niniejszej organ rentowy nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że ubezpieczony został pouczony o treści art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc orzekł jak w wyroku. O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 kpc.